

гледаме отъ кѣмъ планината тича човѣкъ и отъ далечъ почна да вика:

— Бѣда ни сполетѣ, дѣца... бѣда!... Земята се слѣгна, подпоркитѣ се срутиха и входоветѣ на пещеритѣ сѣ засипани отъ падналата земя!...

Изплашихме се и всинпа отъ селото се затирихме кѣмъ вжгленнитѣ рудници. Пристигаме при главния входъ. Що да се прави сега? — Да се копае ли новъ кладенецъ? Но тази усилена работа не би се свършила и за 5 дена. Пещеритѣ се простиратъ на нѣ колко километра дължина и ширина изъ планината, едни отъ хората сѣ смазани, а други, може би, сѣ още живи въ нѣкоя още несрутена пещера. Гдѣ ли сѣ тия живи хора, та тамъ да се разкопае земята? Никой не знае.

Стекоха се тукъ всички жени, работнишки дѣца, старци, баби, па и възрастни хора — нѣкои по болестъ, нѣкои пѣкъ случайно останали вънъ; плачатъ, крещатъ, молятъ се... — всички сѣ въ пълно отчаяние...

Цѣлата нощъ прѣкарахме безъ да помислимъ за сънъ. Настана утро. Мина денътъ. Настѣпи втора нощъ, прѣзъ която се извърши нѣщо чудно... Посрѣдъ нощъ притича единъ работникъ при насъ, цѣлъ побледнѣлъ и запъхтѣнъ...

— Братя, каза той, — ей тамъ горѣ на стотина метра далечъ отъ тука глухо. глухо изъ подъ земята се чува хоръ отъ човѣшки гласове. Положихъ ухо на земята и